

til Bartpengene, og har heri fundet Medhold i den høitærede Finanzministers Uttringer, saavelsom i den ærede Rigsdagsgmand for København's 5te District (David). Men Beslutningen er imidlertid tagen, og denne Sag er, mener jeg, udsat for en vis længere Tid, og kan for nærværende Tid ikke røres noget ved, udenat bringe Forvirring ind i Forholdet. For at tydeliggjøre, hvad jeg mener, maa det være mig tilladt at gjøre et Forsøg paa at forklare, hvad der i Grunden forstaaes ved Bartpenge, og hvad der forstaaes ved Pension. Jeg formener, at naar en Embedsmand har tjent Staten, saalænge han kan, og den Tid er kommen, da han enten formeðst Alderdom eller paa Grund af legemlig Svagthed, bliver nødt til at trække sig tilbage, da skeer der et Slags Afregning mellem Staten og ham; Staten giver ham en Pension, som er reguleret i Forhold til hans Tjeneste, i Forhold til den Nyttie, han har gjort Staten paa de forskjellige Trin, han har staaet, og endelig i Forhold til det Trin, som han virkelig har naaet. Derved gjør Staten altsaa en reën Afregning med den svage, med den pensionerede Embedsmand; den afflutter sit hele Forhold til ham, og fra det Øieblik Embedsmanden er saaledes er sat paa Pension, har Staten ikke videre med ham at gjøre. Men Tilfældet er ganske anderledes, saasnart der er Tale om Bartpenge. Saadanne Bartpenge opstaa ved, at Staten vil indskrænke sit Hold af Embedsmænd enten ved at reducere Embedsstanden eller ved definitivt at inddrage Embeder. I dette Tilfælde er der ikke nogen Tale om, at Staten opgjør sin Regning med den Bedkommende; det bliver et ganske aabent Spørgsmaal, om han skal tjene mere eller ikke; Staten affinder sig ikke med ham, thi her er ikke Tale om en Mand, der er udygtig til en længere Tjeneste, men det er Staten, som ikke længere vil have ham, fordi den ønsker at indskrænke sig. Den finder det nødvendigt at indskrænke sig, og sætter derfor den tjenstdygtige og brugbare Mand i Uvirkomhed, men den sætter ham ikke for bestandigt i Uvirkomhed, den giver ham Bartpenge (dette er en Forlydning af Ordet Bentpenge); og idet den tilstaaer ham Bart-

penge, giver den ham et udtryffeligt Løfte om ved første Leilighed at trække ind igjen i Statens Tjeneste. Naar nu Staten behandler denne Mand, der er saaledes sat i Uvirkomhed, som en Pensionist, forglemmer ham og lader ham være upaaagtet, tilføier den ikke alene den paagældende Person Skade, men den skader ogsaa sig selv; thi der udfordres, mener jeg, for Staten Kræfter i Embedsstanden og Penge til at betale disse Kræfter med — skøder den nu slige Kræfter tilside (sætter dem i Uvirkomhed) og udreder tilmed de omtalte Bartpenge, da skader den sig dobbelt, baade ved, saa at sige, at bortkaste disse Penge og at undvære hine Kræfter. Og jeg mener, at ligesaavel som det er interessant og vigtigt for en Mand, som er sat paa Bartpenge, at kunne komme ind i Statens Tjeneste igjen, ligesaavist er det vigtigt for Staten fra enhver Side betragtet, at den Embedsmand, som er sat i Uvirkomhed, men besidder brugbare Kræfter, ogsaa kommer til Nyttie og bliver anvendt, saa at den unødvendige Udgift, som fra Aar til Aar bliver ødslet bort paa hans Bartpenge, siden kan inddrages igjen. De smaa Bartpenge vore ved Aar for Aar at gives til disse Bartpengemennener, som den ærede Deputerede for Holbæk Amts 2det District (Tschering) kaldte dem, i Aarenes Løb op til store Kapitaler. Men dette ligger ikke saa klart for vore Øine, som naar vi see de store Bartpenge, som blive givne til dygtige, til brugbare Mænd — hvorledes disse Aar for Aar blive ligesom smidt ud af Vinduet! Naar altsaa den ærede Forslagsstiller proponerer, at den Embedsmand, som staaer paa Bartpenge, skal, naar det ikke behager Regjeringen at indkalde ham igjen efter 5 Aars Forløb, kastes hen blandt Pensionisterne og ansees som et ubrugbart Værktøi, som en gammel Handske, saa mener jeg, at saadant ikke alene vilde skade Embedsmanden, men ogsaa Staten selv; jeg mener, at de Embedsmænd, som ere paa Bartpenge, oppebære saa stor en Sum af Statens Indtægter, at det nok var værdt at tage under Overveielse, om det ikke var muligt paa en anden Maade at inddrage dem under Statstjenesten, gjøre deres Kræfter frugtbringende til dennes Gavn og spare deres Bartpenge! Jeg mener,